פוחזנים

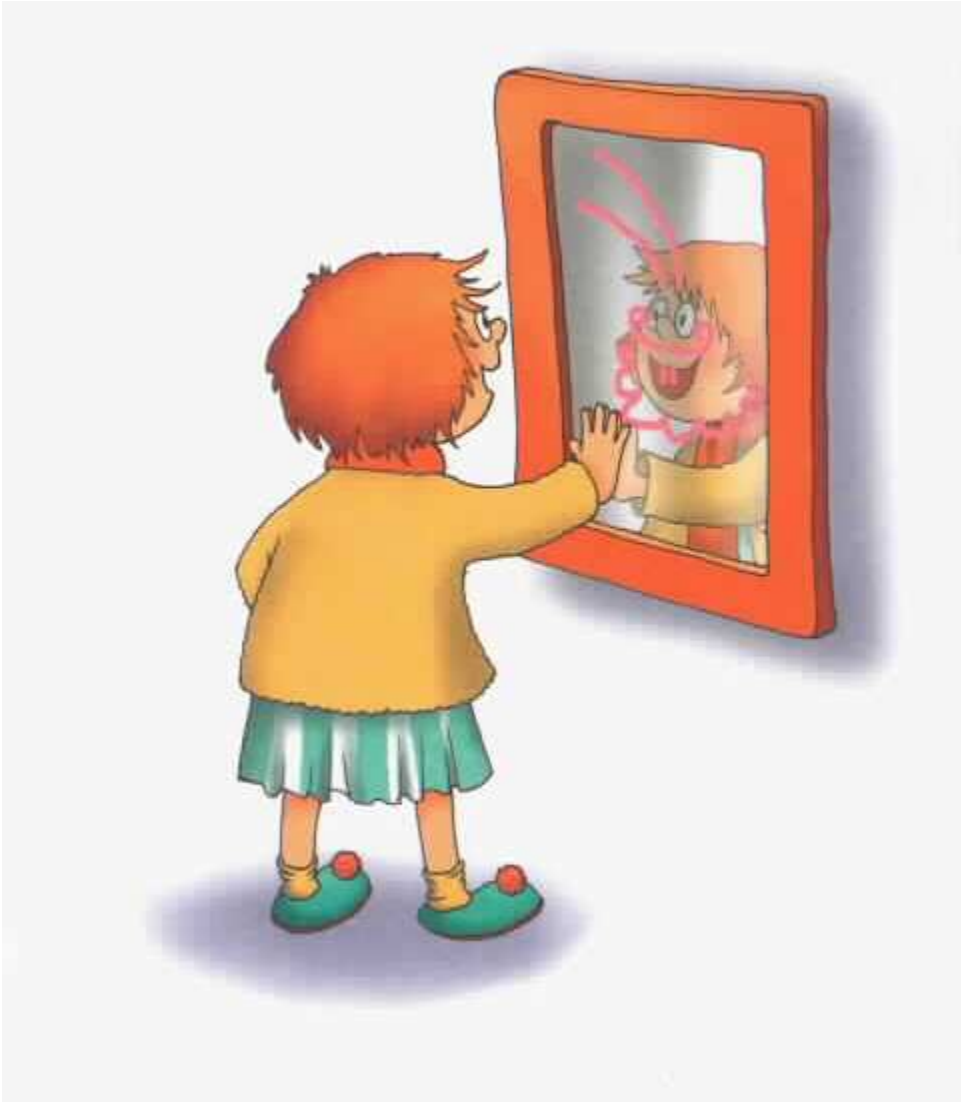

כתב
גז'גוז' קסדפקה

ציירה
מגדלנה יסני

אכן, ילדים מתנהגים לעתים לא יפה ואין על כך עצה.
לדוגמה נירה. היא כבר בת חמש אבל משתובבת כמו בת שלש.
ובמיוחד כאשר היא חולה ומוכרחה להישאר בבית.

וכך היה גם הפעם.

"מי זרק את העט שלי
לאקווריום?!!" כעס אבא.
"מי מרח בשפתון את המראה
בפרוזדור?!!" קראה אמא ברוגז.
"אלה הפוחזנים" ענתה בשקט
נירה. "אמרתי לכם שפוחזנים
גרים כאן בבית."

אבא חרק שיניים, אמא נאנחה בכבדות.
"פוחזנים" הנהנה בראשה "לפי השעה אני רואה כאן רק פוחזן אחד. נדבר כשאחזור אחרי העבודה."
"אכן כך" אמר אבא אחרי שהצליח במאמץ רב להוציא את העט מהמים "עוד מעט תבוא הנה סבתא. תתנהגי יפה! שלא תתלונן עליך אחר כך!"
"תגיד את זה לפוחזנים.." לחשה נירה. אבל ההורים כבר לא שמעו. הם יצאו בדיוק כשסבתא תרצה נכנסה הביתה.

"שלום, חמודה!" קראה סבתא תרצה "את שמחה שאינך צריכה ללכת לגן?"
נירה משכה בכתפיים. על מה יש לשמוח? בגן יש לה חברות וחברים, המטפלת, הטבחית והשומר, מר משה עם כלבו פלפל – ובבית? רק הפוחזנים!

"מי הם הפוחזנים?" השתוממה סבתא.
"עוד מעט תראי, סבתא!" הזהירה אותה נירה.
ובאמת, כעבור רגעים אחדים הפוחזנים נתנו את אותותיהם.
תחילה הסתירו את נעלי הבית של סבתא תחת השטיח, ואחר כך שפכו שלוש כפיות מלח לתוך התה שלה.
"פו" זעקה סבתא תרצה "איזה תה גועלי!"
"שש.." לחשה נירה "זה בוודאי עשו הפוחזנים!"

סבתא הביטה סביב בדאגה.
"איך הם נראים?" שאלה.
נירה הסתכלה עליה וחשבה "כל כך גדולה ולא יודעת איך נראים פוחזנים" ובקול אמרה: "רגיל!" והוסיפה אחרי רגע "כמו פוחזנים."

"אהה" ניסתה סבתא לעשות כאילו יודעת, אך ללא הצלחה יתירה.
"ואולי ננסה לתפוס פוחזן אחד? מה דעתך?"
נירה הופתעה. לתפוס פוחזן? איך?
"נעשה מארב!" הציעה סבתא "אני אעמוד אחרי וילון כאן בחדר, ואת בחדר השני!"
"אבל בשביל מה?!"
"מה זאת אומרת?" השתוממה סבתא "נגיד להם שזה לא יפה להתנהג כך."

נירה נאנחה. איזה רעיונות מוזרים יש לסבתא. אבל אם היא כך רוצה אז בבקשה..
אחרי רבע שעה של המתנה מאחורי וילונות שתיהן, נירה וסבתא, פיהקו מרוב שעמום.
עד שפתאום..
"סבתא!" זעקה נירה "מי מרח את הבובות שלי במשחת שיניים? ומי אכל את השוקולד שלי?"
"מי באמת?" סבתא באה בריצה מהחדר השני "בוודאי הפוחזנים!"

נירה הסתכלה בהשתוממות על סבתא. עד עכשיו הייתה בטוחה שהיא זו שהמציאה את הפוחזנים, ועכשיו.. האם פוחזנים קיימים באמת?! "ראית אולי אחד?" שאלה בחשדנות.

"אפילו שניים" התגאה סבתא "אחד מאוד דומה לי והשני - לך. הם אפילו נראים קצת כמו בני אדם.."

נירה פערה את פיה. "ואחד היה מרוח בשוקולד, כמוך, סבתא?" שאלה.

"כן, והשני לבש חולצה זרועה במלח, כמו שלך.."

נירה הביטה במראה ופרצה בצחוק. היא ידעה כבר מזמן שהיא הופכת לפעמים לפוחזן. אבל סבתא..?!!